STAR WARS®

DARTH MAUL

SABOTOR

JAMES LUCENO

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

James Luceno

STAR WARS

DARTH MAUL - SABOTOR

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

După volumul
James Luceno
Darth Maul - Saboteur
2001

James Luceno

Născut în 1947 James Luceno este autor a mai multor romane din universul Star Wars, trei dintre ele aflându-se şi pe lista de best-seller-uri ale lui *New York Times.* De asemenea, este co-autor al popularul serial ROBOTECH alături de prietenul său apropiat, regretatul Brian Daley, şi a adaptat pentru cinematografie *Masca lui Zorro* şi *Cronicile Tânărului Indiana Jones*.

Locuieşte în Annapolis, Maryland, cu soţia şi copiii săi.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

VIITORUL, PE CALE SĂ SE ÎNTÂMPLE

Aproape fiecare lume din sectorul Videnda avea ceva de recomandat: mări saline calde, păduri înverzite, pajişti arabile care se întindeau spre orizonturi îndepărtate. Lumea de la periferie cunoscută sub numele de Dorvalla avea câte puţin din toate acestea. Dar ceea ce avea din abundenţă era minereul de lommit, o componentă esenţială în producţia de oţel transparent, puternic, folosit în toată galaxia pentru ferestre şi spaţii pentru vizualizare atât în navele spaţiale, cât şi în structurile de la sol. Dorvalla era atât de bogată în lommite încât un sfert din populaţia săracă a planetei era implicată în această industrie, angajată fie de *Lommite Limited* fie de rivalul său controversat, *InterGalactic Ore*.

Minereul calcaros era extras în regiunile ecuatoriale tropicale ale Dorvallei. Baza de operaţiuni a *Lommite Limited* se afla în emisfera vestică a Dorvallei, într-o vale aflată într-o fisură largă, acoperită cu o pădure bogată şi delimitată prin ridicături abrupte. Acolo unde cândva se legănau mări antice, schimbările în scoarţa planetară au împins din pământ piscuri uriaşe şi abrupte. Încoronaţi cu vegetaţie luxuriantă de copaci şi ferigi primordiale ce

coborau în scări, munţii înalţi şi stâncoşi se înălţau ca nişte insule, orbitor de albi în lumina soarelui, loc de naştere al unor cascade zvelte care cădeau mii de metri până la baza văii.

Dar ceea ce, cândva, a fost sălbăticie, era acum doar o altă afacere extractivă. Droizii demolatori uriaşi au săpat drumuri largi până la baza majorităţii stâncilor mai mari şi două zone circulare de lansare, suficient de mari ca să găzduiască zeci de navete spaţiale neobişnuite, fuseseră scobite în pădure. Piscurile erau scobite şi împânzite de mine şi craterele adânci, umplute cu scurgeri de apă poluată, ce reflectau soarele şi cerul ca nişte oglinzi aburite. Munca neîncetată a droizilor era susţinută de munca forţată a oamenilor şi extratereştrilor neangajaţi cu contract, cărora minereul extras le servea ca o compensare. Indiferent de culoarea naturală a pielii, părului, penelor sau solzilor minerilor, toţi arătau la fel de albi ca începuturile galactice. Toţi erau de acord că fiinţele conştiente meritau mai mult de la viaţă, dar *Lommite Limited* nu era suficient de prosperă pentru a trece complet la munca cu droizi şi Dorvalla nu era o lume cu oportunităţi nelimitate pentru forţa de muncă.

Totuşi, asta nu-i împiedica pe unii să viseze.

* * *

Patch Bruit, şeful operaţiunilor umane din teren al *Lommite Limited* sub o rutină prăfuită de minereu, visa de mult timp un nou început, să se mute pe Coruscant sau pe una dintre celelalte lumi centrale şi să înceapă o viaţă nouă. Dar o astfel de mutare era la ani distanţă depărtare, şi nu era deloc probabil să se întâmple dacă va continua să-şi dea înapoi micul salariu cheltuind masiv în magazinele conduse de *Lommite Limited* şi risipind ce mai rămânea pe jocuri de noroc şi băutură. Era în *Lommite Limited* de aproape douăzeci de ani, şi în tot acel timp a reuşit să-şi croiască drum din mină într-o poziţie de

autoritate. Dar cu acea autoritate venise mai multă responsabilitate decât dorise şi, ca urmare a mai multor incidente recente de sabotaj industrial, răbdarea lui era aproape pe terminate. Staţia de control în formă de cutie în care Bruit îşi petrecea cea mai bună parte din zilele de muncă, avea vedere spre piscurile împădurite şi spre zonele de decolare şi aterizare a navelor. Pe numeroasele monitoare video ale staţiei primea imagini ale platformelor repulsolift care ercau echipele de muncitori până la gurile peşterilor artificiale care scobeau feţele abrupte ale munţilor. În altă parte, ridicarea platformei era realizată cu ajutorul animalelor puternice, cu gâturi masive curbate şi ochi blânzi.

Tehnicienilor care lucrau alături de Bruit în staţia de control le plăcea să asculte muzică înregistrată, dar muzica abia putea fi auzită peste zgomotul neobosit al enormelor drone de săpat, mugetul jos al animalelor şi vuietul navetelor care decolau.

Pereţii staţiei de control erau confecţionaţi din oţel transparent, gros de un deget, ale căror geamuri triple ar fi trebuit să ţină afară praful de minereu, dar nu reuşeau niciodată. Fin ca argila, praful răşinos se strecura prin cele mai mici deschideri şi acoperea totul. Oricât de mult încerca, Bruit nu putea scoate niciodată praful de pe el, nici în duşurile cu apă, nici în băile sonice. Îl mirosea peste tot pe unde mergea, îl gusta în mâncarea servită la restaurantele companiei şi, uneori, i se infiltra în vise. Atât de prezent era praful de lommite încât, din spaţiu, Dorvalla părea să fie înconjurată de o bandă albă. Din fericire, toată lumea pe o rază de o sută de kilometri de operaţiunile lui *Lommite Limited* erau agenţi de minerit, proprietari de magazine, fiinţe care frecventau barurile cantinei. Dar, ceea ce ar fi trebuit să fie o mare familie fericită, nu era. Incidentele de sabotaj periodice au întreţinut o atmosferă de precauţie şi neîncredere, chiar şi în rândul muncitorilor care lucrau umăr la umăr în mine.

— Navele din Grupa a doua sunt încărcate şi gata de lansare, şefule, raportă unul dintre tehnicienii umani.

Bruit îşi îndreptă privirea spre transportoarele mecanizate ghidate de droizi care erau responsabile de transferul minereului de lommite prin câmpul gravitaţional. Pe orbită înaltă, încărcăturile erau transferate pe flotila de barje a *Lommite Limited*, care transporta minereul nerafinat pe planetele de prelucrare de-a lungul Rutei Comerciale Rimma şi, ocazional, până în îndepărtatul Nucleu.

— Porneşte sirena de avertizare, spuse Bruit.

Tehnicianul întoarse o serie de comutatoare pe consolă şi difuzoarele au început să urle. Minerii şi droizii de întreţinere s-au îndepărtat de zona de lansare. Bruit se uită pe ecranele care afişau imagini de aproape ale navetelor. Le studie cu atenţie, căutând orice lucru ieşit din comun.

— Zona de lansare este eliberată, îl informă acelaşi tehnician. Navetele aşteaptă lansarea.

Bruit dădu din cap.

— Daţi semnalul de plecare.

Era o rutină care se repeta de zeci de ori înainte de încheierea zilei de lucru a lui Bruit, de obicei mult după apusul soarelui. Cele opt navete fără pilot s-au ridicat de pe sol prin puterea repulsolifturilor, rotindu-se cu nasurile lor boante spre sud-vest. Aerul de sub ele tremura de căldură. Când navetele au ajuns la cincizeci de metri deasupra solului, au pornit motoarele subluminice, cu flăcări albastre, propulsând navetele în sus pe cerul plin de praf.

Pământul s-a zguduit uşor şi Bruit a putut simţi în oase un zbucium liniştitor. Inspiră adânc şi lăsă aerul să iasă încet. Pentru următoarea oră, se putea relaxa întrucâtva. Se întorsese de la vizionarea zonei de lansare când oasele şi urechile sale i-au anunţat o schimbare în sunetul vuit, o uşoară scădere a volumului care nu ar fi trebuit să apară. Îl cuprinse o teamă bruscă. O transpiraţie îngheţată i-a ţâşnit pe frunte şi în palmele. Se întoarse şi îşi

apăsă faţa spre partea de sud a panoului din oţel transparent. Sus pe cer putea vedea două dintre navete începând să se devieze de la curs, urmele lor de vapori depărtându-se de linia dreaptă de ascensiune a restului grupului.

— Paisprezece şi şaisprezece, îi confirmă tehnicianul. Încerc să opresc motoarele subluminice şi să trec înapoi pe repulsoare. Nu răspund. Accelerează!

Bruit îşi ţinea ochii lipiţi de cer.

— Dă-mi direcţia de coborâre.

— Înspre noi!

Bruit îşi trecu mâna peste frunte.

— Activaţi autodistrugerea.

Degetele tehnicianului zburau peste consolă.

— Niciun răspuns.

— Porneşte protocoalele de urgenţă.

— Tot niciun răspuns. Protocoalele au fost dezactivate.

Bruit înjură tare.

— Actualizare vectorială.

— Sunt ţintite direct spre Castel.

Bruit aruncă o privire spre piscul indicat. Era unul dintre cele mai mari piscuri ale minei, numit astfel pentru turnurile naturale ce împodobeau faţada vestică şi sudică.

— Ordonaţi evacuarea. Cea mai mare prioritate.

Sirenele au urlat în depărtare. După câteva secunde, Bruit putu vedea lucrătorii ieşind grăbiţi din gurile de mină şi sărind pe platformele plutitoare care îi aşteptau. Două platforme complet ocupate începuseră deja să coboare.

— Spune-le piloţilor de pe platforme să le ţină pe toate în aer, lătră Bruit. Nimeni nu va fi mai în siguranţă pe pământ decât în mine. Şi începe să îndepărtezi droizii ăia şi mută animalele de acolo!

O uriaşă maşină de găurit pe două picioare apăru în gura uneia dintre mine, îşi porni repulsoliftul şi începu se se deplaseze puţin deasupra solului.

— Treizeci de secunde până la impact, spuse tehnicianul.

— Ejectaţi droizii de ghidare a navetelor.

— Am făcut-o!

Bruit îşi încleştă mâinile. Cele două navete fără ghidare plonjau una lângă alta, de parcă se întreceau pentru a lovi Castelul. Tehnicienii reuşiseră deja să închidă motoarele subluminice ale navetei paisprezece şi cele ale navetei şaisprezece se închiseră în timp ce privea Bruit. Dar nimic nu le mai putea opri acum. Erau în cădere liberă balistică. În staţia de control, droizii şi fiinţele deopotrivă erau ghemuite în spatele consolelor de instrumente, cu excepţia lui Bruit, care refuză să se mişte, aparent ignorând faptul că unda de şoc ar fi putut transforma panourile de oţel transparent ale cabinei într-o grindină de proiectile mortale. Navetele au lovit Castelul aproape în aceeaşi clipă, deasupra celor mai înalte dintre mine, poate la cincizeci de metri mai jos de vârful împădurit al piscului. Castelul dispăru în spatele unei explozii de lumină orbitoare. Apoi sunetul coliziunilor răsună de-a lungul peisajului, reverberând şi trosnind cu ecouri ca de tunete, dinspre povârnişurile gemene. Bucăţi imense de rocă zburau de pe suprafaţa piscului şi două dintre turnurile sale elegante se prăbuşiră. Praful ţâşni din gurile minelor, ca şi cum Castelul însuşi ar fi tuşit, golit de minereu. Aerul se umplu cu talazuri de nori albi ca zăpada. Aproape imediat, minereul începu să se depună, căzând ca cenuşa vulcanică şi îngropând totul pe o sută de metri în partea aceea a muntelui. Bruit încă nu se urni până când norul nu ajunse la postul de control şi nu se mai vedea nimic.

* * *

Complexul central al *Lommite Limited* se afla la poalele peretelui vestic al văii. Dar, chiar şi acolo, o jumătate de centimetru de praf de lommite acoperea peluzele luxuriante şi grădinile de flori pe care ofiţerul

executiv al *Lommite Limited*, Jurnel Arrant, reuşise să le sădească în solul acid.

Talpa cizmelor lui Bruit lăsa urme clare în praf în timp ce se apropia de biroul lui Arrant, cu panorama lui extinsă asupra văii şi a piscurilor îndepărte. Bruit încercă să tropăie, să perieze şi să îndepărteze cât mai mult praf de pe cizme, dar era o cauză pierdută. Jurnel Arrant stătea la fereastră, cu spatele la cameră, când fu primit Bruit.

— Câtă mizerie, spuse Arrant când auzi uşa închizându-se în spatele lui Bruit.

— Crezi că asta este rău? Aşteaptă să plouă. Totul va fi ca o supă acolo.

Bruit crezu că remarca ar fi putut să înveselească momentul, dar expresia iritată a lui Arrant când se întoarse de la fereastră îl puse la punct.

Liderul *Lommite Limited* era un om dichisit, chipeş, puţin trecut de vârsta mijlocie. Când venise pentru prima dată pe Dorvalla de pe Corellia sa natală, nu se dăduse în lături să-şi suflece mânecile şi să se implice oriunde era nevoie. Dar, pe măsură ce *Lommite Limited* începuse să prospere sub administrarea sa, Arrant devenise din ce în ce mai dificil şi îndepărtat, alegând să-l lase pe Bruit să se ocupă de treburile de zi cu zi. Arrant prefera tunicile scumpe de culori întunecate, cu umerii prăfuiţi, în mod invariabil, cu lommite, pe care le purta ca pe o medalie de onoare. Dacă statutul său nonindigen a fost, iniţial, împotriva lui, puţini mai aveau ceva dispreţuitor de spus despre omul care de unul singur a transformat fosta întreprindere de provincie *Lommite Limited* într-o corporaţie care făcea acum afaceri cu o serie de planete proeminente. Arrant aruncă o privire spre urmele albe pe care cizmele lui Bruit le lăsaseră pe covor. Suspinând semnificativ, îl invită pe Bruit pe un scaun şi se aşeză el însuşi în spatele unui birou vechi din lemn tare.

— Ce mă voi face cu tine, Bruit? întrebă el teatral. Când ai cerut mai multe echipamente de supraveghere, ţi le-am oferit. Şi când ai cerut mai mult personal de

securitate, ţi l-am furnizat şi pe acesta. Mai ai nevoie de ceva? Există ceva ce nu ţi-am oferit?

Bruit îşi strânse buzele şi clătină din cap a negaţie.

— Nu ai o familie. Nu ai o prietenă despre care să ştiu. Deci, poate că nu-ţi pasă de meseria ta, nu-i aşa?

— Ştii că nu este adevărat, minţi Bruit.

— Atunci de ce nu o faci? Arrant îşi puse coatele pe birou şi se aplecă înainte. Acesta este cel de-al treilea incident în tot atâtea săptămâni, Bruit. Nu înţeleg cum de continuă să se întâmple asta. Ai vreun indiciu cu privire la prăbuşirea navetei?

— Vom şti mai multe dacă droizii de ghidare vor putea fi localizaţi şi analizaţi, spuse Bruit. În acest moment sunt înmormântaţi sub aproximativ cinci metri de praf.

— Ei bine, daţi-i drumul. Vreau să-ţi dedici toate resursele pentru a găsi sabotorii responsabili de acest lucru. Crezi că poţi face asta, Bruit, sau trebuie să aduc specialişti?

— Nu vor putea să afle mai multe decât mine, replică Bruit. *InterGalactic Ore* devine tot atât de disperată pe măsură ce *Lommite Limited* are succes. În plus, nu este doar o problemă de rivalitate industrială. O mulţime de familii care munceau pentru *InterGalactic* au vendete cu unele dintre familiile pe care le-am angajat noi. Cel puţin două dintre aceste incidente recente au fost motivate de ranchiună personală.

— Ce sugerezi, Bruit, să concediez pe toată lumea şi să aduc zece mii de mineri de pe Fondor? Cum va afecta asta producţia? Mai important, ce se va alege de reputaţia mea pe Dorvalla?

Bruit ridică din umeri.

— Nu pot să-ţi răspund. Poate că a venit timpul să aduci acest lucru în atenţia Senatului Galactic.

Arrant se holbă la el.

— Să duc problema asta pe Coruscant? Nu suntem în mijlocul unui conflict interstelar, Bruit. Acesta este război între corporaţii şi sunt în tranşee de suficient de mult timp

pentru a şti că este mai bine să-ţi rezolvi aceste conflicte pe cont propriu. Mai mult decât atât, nu vreau să fie implicat Senatul. Va deveni un concurs între *Lommite Limited* şi *InterGalactic*, cine poate oferi mai multă mită la cât mai mulţi senatori. Clătină din cap nervos. Ne va falimenta mai repede decât acest sabotaj continuu.

Bruit deschise gura pentru a răspunde când se auzi un apel din interfonul lui Arrant şi vocea droidului de protocol secretar se auzi din difuzor.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnule, dar aveţi o holotransmisie prioritară de la un Neimoidian, Hath Monchar.

Sprâncenele fine ale lui Arrant se arcuiră.

— Monchar? Nu ştiu numele ăsta. Dar dă-i drumul, fă-mi legătura.

De pe un disc holoproiector aşezat pe podea în centrul biroul apăru o hologramă de dimensiuni reale a unui Neimoidian verde-pal cu orbite roşii, îmbrăcat în robe bogate şi purtând o caschetă neagră care se dorea a fi coroană.

— Vă salut în numele Federaţiei Comerciale, Jurnel Arrant, începu Hath Monchar. Viceregele Nute Gunray vă transmite salutările lui cele mai calde şi doreşte să ştiţi că Federaţiei Comerciale îi pare rău să afle despre ultimul dumneavoastră eşec.

Arrant se încruntă.

— Cum se face că ori de câte ori se întâmplă o tragedie, primii de care aud sunt Neimoidienii?

— Suntem o specie plină de compasiune, spuse Monchar, Bazica sa cu accent puternic lungind cuvintele.

— Compasiune şi Neimoidian nu-şi au locul în aceeaşi propoziţie, Monchar. Şi cum se face, mai exact, că ai auzit despre eşecul nostru, aşa cum îi spui tu? Sau a fost Federaţia Comercială implicată în această chestiune?

Membranele nictitante ale ochilor roşii ai lui Monchar începură să tremure.

— Federaţia Comercială nu ar face niciodată nimic pentru a afecta relaţiile cu un potenţial partener.

— Partener? Arrant râse cu amărăciune. Cel puţin, ai decenţa de a rosti adevărul, Monchar. Vrei rutele noastre comerciale. Nu ştiu cu cât a trebuit să plăteşti Senatul Galactic pentru a obţine franciza ca să operezi nepedepsit în zonele de comerţ liber, dar nu-ţi vei putea cumpăra intrarea în sectorul Videnda.

— Dar vei putea livra de zece ori mai mult minereu de lommite în interiorul unuia dintre cargourile noastre decât în douăzeci dintre cele mai mari barje ale tale.

— Asta este sigur. Dar la ce preţ? Nu va dura mult până ne va costa mai mult să transportăm cu voi decât am putea câştiga înapoi. Altfel, nu ai putea purta robele alea scumpe.

Monchar ezită un moment înainte să răspundă.

— Am prefera mai mult ca parteneriatul nostru să înceapă de la o bază solidă. Nu ne-ar plăcea să vedem *Lommite Limited* ademenită într-o situaţie care să nu îi permită decât să se alăture nouă.

Arrant se zbârli şi sări în picioare.

— Este o ameninţare, Monchar? Ce intenţionaţi să faceţi, să vă trimiteţi droizii aici să ne invadeze?

Monchar făcu o mişcare de respingere.

— Suntem comercianţi, nu cuceritori.

— Atunci încetează să îmi vorbeşti ca un cuceritor sau o să raportez despre asta Comisiei Comerciale de pe Coruscant.

— Eşti supărat, spuse Monchar, mângâindu-şi nervos botul proeminent. Poate că ar trebui să vorbim altă dată.

— Nu mă contacta, Monchar. Te voi contacta eu.

Arrant dezactivă holoproiectorul şi căzu înapoi în scaunul său, forţând o expiraţie lungă printre buzele întredeschise.

— Gunoaie, spuse el după o clipă. Mai curând aş vedea *Lommite Limited* prăbuşindu-se decât să vândă către Federaţia Comercială. După o scurtă tăcere se auzi

de afară un sunet persistent de cădere de apă, de dincolo de geamurile înalte de la podea până la tavan.

— Acum ce mai este? întrebă Arrant, îndreptându-şi scaunul către sunet.

— Plouă, murmură Bruit.

* * *

În ciuda bogatelor sale depozite de lommite sau a atenţiei periodice primite de la Federaţia Comercială, Dorvalla era pentru majoritatea observatorilor un fir de praf neînsemnat în întinderea de sisteme stelare care alcătuiau Republica Galactică. Dar dintre puţinii care monitorizau evenimentele de pe Dorvalla, nimeni nu o făcea mai atent decât Darth Sidious, Lordul Sith al Întunericului.

— Această rivalitate între *Lommite Limited* şi *InterGalactic Ore* mă intrigă, spuse Sidious în timp ce se deplasa prin bârlogul său cavernos care era atât sanctuarul cât şi depozitul său. Gluga mantiei sale era lăsată peste linia feţei sale aplecate şi tivul robei mătura podeaua lucioasă. Vocea lui era tăioasă, fără emoţie, dar nu fără tonuri de inflexiune intenţionată. Văd o cale prin care am putea exploata această încurcătură pentru propriul nostru câştig, continuă el. O lovitură aici, o împungere dincolo şi ambele companii miniere se vor prăbuşi. Astfel, vom putea livra Federaţiei Comerciale minereul Dorvallei, rutele comerciale, votul din Senat şi, în acest sens, vom câştiga fidelitatea continuă a Viceregelui Gunray şi a lacheilor săi.

Sidious îşi scoase mâinile din mânecile largi ale mantiei sale.

— Viceregele Gunray susţine că este convins că merită să ne slujească, dar eu îl doresc pe deplin în stăpânirea noastră, astfel încât să nu existe nicio îndoială că ascultă poruncile mele. Odată ce va deţine Dorvalla, el va fi, cel mai probabil, promovat într-o funcţie permanentă în Directoratul Federaţiei Comerciale. Atunci putem duce mai departe planul nostru cel mare.

Sidious îşi aruncă privirea acoperită prin cameră spre o zonă mai umbrită în care Darth Maul stătea tăcut ca o statuie, cu chipul lui tatuat coborât, astfel încât, tot ceea ce putu vedea Sidious fu coroana de coarne vestigiale care răsărea din craniul său fără păr.

— Gândurile te trădează, tânărul meu ucenic, remarcă el. Eşti nedumerit de interesul meu ferm pentru Neimoidieni.

Darth Maul îşi ridică faţa şi lumina slabă din acea zonă păru să se reducă. În timp ce Stăpânul său reprezenta tot ce era ascuns şi misterios în Sith, Maul era personificarea a tot ceea ce trebuia temut.

— De tine, Stăpâne, nu pot ascunde ceea ce simt. Neimoidienii sunt lacomi şi cu voinţă slabă. Îi consider nedemni.

— Ai omis duplicitari şi sclifosiţi, spuse Sidious.

— Mai ales asta, Stăpâne.

Sidious încercă ceea ce la el părea un rânjet.

— Sunt de acord că sunt trăsături mai puţin admirabile. Dar utile pentru scopurile noastre. Se apropie de Maul. Pentru a ne atinge scopul, vom fi nevoiţi să ne folosim de toate clasele de fiinţe, fiecare mai puţin nobilă decât cea dinainte. Dar asta este ceea ce trebuie să facem. Te asigur că Neimoidienii vor juca un rol important în efortul nostru de a aduce o nouă ordine în galaxie.

Ochii galbeni ai lui Maul susţinură privirea penetrantă a lui Sidious.

— Stăpâne, cum îl veţi ajuta pe Viceregele Gunray şi Federaţia Comercială să deţină Dorvalla?

Sidious se opri la câţiva metri distanţă.

— Tu vei fi cel care va înfăptui asta, Darth Maul.

Instantaneu, Maul îşi înclină din nou capul.

— Care este dorinţa dumneavoastră, Stăpâne?

Sidious îşi puse mâinile pe şolduri.

— Ridică-te, Darth Maul, şi uită-te la mine. Îi dădu ucenicului său un moment să se conformeze, înainte să continue. Până acum, ucenicia ta a fost impecabilă.

Niciodată nu ai şovăit în scopul tău şi ţi-ai executat sarcinile fără cusur. Abilitatea ta de a mânui sabia de lumină este fără egal.

— Stăpâne, spuse Maul. Trăiesc pentru a vă servi.

Sidious căzu într-o tăcere scurtă, ceea ce nu era un semn bun.

— Există certitudini, Darth Maul, spuse el în cele din urmă. Dar există şi neprevăzutul. Puterea părţii întunecate este nelimitată, dar numai pentru cei care acceptă incertitudinea. Asta înseamnă să fii capabil să accepţi orice posibilităţi.

Darth Sidious ridică mâna dreaptă, cu palma spre exterior.

Înainte ca Maul să-l poată împiedica, sau chiar să intenţioneze să facă acest lucru, cilindrul lung care era sabia lui de lumină cu lamă dublă, zbură din locul său de pe centură şi se duse direct către Stăpânul său. Dar în loc să-l prindă în mână, Sidious opri sabia de lumină în zbor, la câţiva centimetri de mâna ridicată, şi o făcu să se învârtă şi să se rotească în faţa lui, lăsându-l pe Maul să privească cu veneraţie liniştită.

Sidious îi comandă sabiei să se aprindă. La fiecare capăt strălucea o lamă de foc roşu lungă de un metru, hipnotică în intensitatea cu care ardea. Arma plutitoare pivotă spre stânga, apoi spre dreapta, declanşând un sunet înfiorător, care era la fel de ameninţător pe cât era de vibrant.

— O armă splendidă, spuse Sidious. Spune-mi, tinere ucenic, la ce te-ai gândit când ai creat-o? De ce aşa şi nu cu o singură lamă, cum preferă Jedi?

— O sabie cu o singură lamă are limitări, Stăpâne, în atac şi în apărare. Pentru mine avea mai mult sens să pot să lovesc cu ambele capete.

Sidious scoase un sunet de aprobare.

— Trebuie să reţii asta când te duci pe Dorvalla, Darth Maul. Dar aminteşte-ţi un lucru: ceea ce se face în secret are o mare putere. Un maestru al sabiei ştie că atunci când

îşi aprinde lama, îşi dezvăluie intenţia. Fii atent. Este prea curând să ne dezvăluim prezenţa.

— Înţeleg, Stăpâne.

Sidious dezactivă sabia de lumină şi o trimise înapoi către Maul, care o primi ca fiind un lucru foarte preţuit.

Apoi Sidious se apropie Maul şi îi înmână un disc de date.

— Studiază asta în timp ce călătoreşti. Conţine numele şi descrierile fiinţelor pe care le vei întâlni şi altele informaţii pe care le vei găsi utile.

Sidious îi făcu semn lui Maul să-l urmeze până la zidul îndepărtat al bârlogului întunecat. Când se apropiară, se deschise un panou mare, dezvăluind o privelişte de la înălţime din peisajul oraşului planetar Coruscant.

— Pe Dorvalla vei găsi un peisaj mult diferit de cel de pe Coruscant, Darth Maul. Sidious se întoarse uşor în direcţia lui Maul, cântărindu-l de sub glugă. Bănuiesc că vei savura experienţa.

— Şi tu, Stăpâne, unde vei fi?

— Aici, spuse Sidious. Aşteptând întoarcerea ta şi vestea că misiunea a avut succes.

* * *

Le-au trebuit două zile pentru a localiza şi dezgropa droizii de ghidare ale navetelor prăbuşite şi a plouat în tot acest timp. Supa din umbra Castelului avea o grosime de trei metri. Bruit insistase să supravegheze operaţiunea de căutare şi recuperare. Voia să fie de faţă când droizii aveau să fie analizaţi. Puţini dintre angajaţii *Lommite Limited* aveau acces în zona de lansare şi, încă şi mai puţini, aveau acces la navetele mecanizate în sine. Imixtiuni de genul celor care au făcut să se prăbuşească navetele ar fi lăsat semne caracteristice în părţile componente ale computerului, ceea ce ar fi arătat cine efectuase actele de terorism şi sabotaj anterioare. Sursele lui Bruit stabiliseră

deja că sabotorul era un agent al firmei rivale *InterGalactic Ore*, dar identitatea sabotorului încă nu fusese stabilită.

Echipa căreia Bruit îi repartizase sarcina de recuperare era un amestec de fiinţe din sisteme relativ apropiate - Clak'dor, Sullust şi Malastare – formată din Bithi, Sullustani şi Grani. Toţi purtau ochelari de protecţie, filtre respiratorii şi încălţăminte cu talpă mare care îi împiedica să se afunde prea adânc în mizeria gelatinoasă pe care ploia o făcuse din minereu. Toţi cu excepţia lui Bruit, care era îmbrăcat decent în cizme până la şold, încercând să rămână curat.

— Nu este nicio îndoială, şefule, spuse unul dintre Sullustanii cu ochi limpezi, după ce efectuase o serie de teste pe unul dintre droizii de ghidare din seria R. Cel care a pătruns în micuţul ăsta este acelaşi care ne-a doborât transportoarele luna trecută. Îmi pariez salariul pe chestia asta.

— Nu te deranja, spuse Bruit. Ai coroborat doar ceea ce ştiam deja cu toţii. Îşi scutură capul furios. Vreau ca zonele de lansare să fie închise pentru toată lumea până la noi ordine. Apoi vreau să-mi fie adus pentru a răspunde la întrebări, fiecare membru al echipelor de pregătire şi întreţinere a lansărilor.

— Dar minereul, şefule? întrebă unul dintre Bithi.

— Vom importa echipaje temporare, chiar dacă trebuie să mergem până pe Fondor pentru găsi echipajele necesare. După ce ne vom pune pe picioare, va trebui să dublăm zborurile navetelor.

Ştiind ce va implica dublarea zborurilor, toată lumea gemu.

— Ce va spune şeful despre asta? întrebă Sullustanul.

Bruit aruncă o privire în direcţia sediului. Arrant ştia deja că droizii de ghidare fuseseră localizaţi şi aştepta în biroul său raportul lui Bruit.

— O să vă spun când mă întorc, spuse Bruit.

Porni spre speederul de teren pe care îl lăsase la cabina de control, dar nu parcursese nici zece metri când

cizma stângă i se înţepeni fără speranţă în supa mâloasă. Apucă de carâmbul înalt al cizmei, sperând că va putea pur şi simplu să o elibereze, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu într-o parte, afundându-se până la umărul drept. Se menţinu în această poziţie nedorită pentru câteva momente.

Îşi imagină între timp cum ar fi putut fi viaţa pe Coruscant.

— Aveai dreptate că lucrurile se vor înrăutăţi, spuse Arrant când Bruit intră în birou în ciorapi şi plin de noroi.

— Am avut dreptate şi despre *InterGalactic*. Droizii de ghidare arată exact ceea ce ne-am aşteptat să găsim.

O expresie sumbră tulbură chipul frumos al lui Arrant.

— Au ajuns prea departe, spuse el după o clipă. Bruit, ştii că sunt un om răbdător şi, de obicei, unul paşnic. Am tolerat aceste acte de vandalism şi sabotaj, dar mi-a ajus. Pierderea acestor două navete... Uite, *Corellian Engineering* s-a îndreptat către *InterGalactic* pentru o încărcătură pe care noi nu am putut-o livra, aşa cum *InterGalactic* a anticipat se va întâmpla.

— Nu se va întâmpla din nou, interveni Bruit. Am închis zona de lansare şi aduc echipaje de înlocuire

— Ai o zi, spuse Arrant.

Bruit se uită la el.

— Eriadu a plasat comenzi majore la noi şi la *InterGalactic*, explică Arrant. Trebuie să livrăm până la sfârşitul săptămânii, ceea ce ne dă suficient timp pentru a încărca barjele şi pentru a face saltul în hiperspaţiu. Bruit, acesta este un contract în care ori faci, ori cade afacerea, şi Eriadu urmează să-l ofere oricăruia dintre noi poate livra la timp şi fără incidente. *Lommite Limited* trebuie să ajungă prima acolo, înţelegi?

Bruit dădu din cap.

— Voi pune navetele în funcţiune într-o singură zi.

— Acesta este doar începutul, spuse Arrant cu grijă. Este sigur că nu vei reuşi să-i prinzi pe sabotori până atunci, aşa că, în loc de asta, vreau să aranjezi să răspundem în acelaşi fel la acţiunile *InterGalactic*.

Aşteptă ca Bruit să-i înţeleagă intenţia.

— Vreau să-i lovesc tare, Bruit. Dar nu vreau ca lovitura să fie directă.

Bruit se gândi.

— Presupun că am putea să apelăm la una dintre organizaţiile criminale. Soarele Negru, poate.

Arrant îşi flutură mâinile într-un gest de negare.

— Aceasta este zona ta de expertiză. Cu cât ştiu mai puţin despre asta, cu atât mai bine. Doar că nu vreau să ne aflăm în situaţia de a fi şantajaţi după aceea.

— Atunci ne-am descurca mai bine folosind forţe locale independente.

— Fă tot ce trebuie făcut, indiferent de costuri.

Bruit oftă.

— Am sentimentul că Dorvalla nu va mai fi la fel de acum înainte.

* * *

Îmbrăcat într-un costum utilitar uşor şi cu mantie neagră cu gluga ridicată împotriva ploii apăsătoare, Darth Maul se plimba pe strada principală din oraşul companiei pe care *Lommite Limited* îl ridicase în mijlocul a ceea ce era cândva o pădure tropicală fără cărări. Sub mantie, purta agăţată la curea sabia de lumină cu două lame, la îndemână în caz că avea nevoie de ea. Gravitaţia pe Dorvalla era puţin mai mică decât cea cu care era obişnuit, aşa că se mişca cu mai multă graţie.

Structurat ca o grilă de străzi din permacretă, oraşul era reţea de cupole prefabricate şi structuri rahitice din lemn, multe dintre ele fără oţel transparent la ferestre. Muzica se revărsa prin intrările în cantine şi restaurante, şi oameni de toate felurile hoinăreau beţi pe aleile ridicate. Locul dădea senzaţia că este un oraş de frontieră din sistemele stelare periferice, cu obişnuitul amestec de umanoizi, extratereştri şi droizi de generaţie mai veche,

sterilitate şi contaminare, vehicule repulsolift care operau alături de animale de povară cu patru şi şase picioare.

Locuitorii, care lucrau direct pentru *Lommite Limitat* sau cei care erau acolo pentru a-i frauda pe cei ce lucrau, prezentau acelaşi amestec de autonomie faţă de legile care reglementau viaţa pe planetele Nucleului şi înrobire spre trudă şi sărăcie perpetuă. Spre deosebire de Coruscant, unde fiinţele se agitau încoace şi încolo hotărâte, aici domnea o atmosferă de inutilitate, de viaţă accidentală, ca şi cum fiinţele jalnice care s-au născut aici sau care au sosit din orice motiv, s-ar fi resemnat complet. Ca şi hoitarii care locuiau fără legi în subsolurile Coruscantului, păreau mai degrabă să se mişte prin viaţă, decât să înşface viaţa şi să o transforme după propriile lor scopuri. Revelaţia îl fascină pe Maul tot atât cât îl descurajă. Decise că trebuie să privească dincolo de aparenţe.

Aerul era gros de căldură şi umiditate, iar în depărtare se auzeau zumzetul şi sunete ciripite din pădurea din jur. Putea simţi interacţiunea vieţii acolo, luptele şi zborurile, şi lupta continuă pentru supravieţuire. Şi pădurea avea de împărţit o parte din sine în oraş. Căci aici trăiau fiinţe care nu se dădeau în lături de la a vâna şi ucide pentru a-şi obţine hrana necesară. O spoială de legi rânduia astfel de lucruri, dar de sub acea spoială pândea o moralitate primitivă care le permitea adversarilor să-şi rezolve problemele fără frica intruziunii celor care păstrau pacea, a judecătorilor sau, chiar mai rău, a Cavalerilor Jedi.

Viaţa era ieftină.

Maul îşi întinse mâna dreaptă şi smulse din zbor o insectă de mărimea pumnului. Ameţită, zburătoarea îi stătea în palmă, întrebându-se poate, la un nivel primitiv, exact ce tip sau categorie de prădător o făcuse să greşească. Cele şase picioare ale creaturii se agitară şi perechea ei de antene se răsuci.

Ochii ei pigmentaţi, gemeni şi corpul cu carapace străluciră cu un verde slab bioluminiscent. Darth Maul studie insecta, apoi îi dădu drumul pentru a se alătura

mulţimii de insecte care bâzâia prin oraş. Stăpânul său îi arătase multe locuri, dar mereu escortându-l, şi acum era brusc pe cont propriu, un străin pe o planetă străină. Se întrebă dacă ar fi reuşit să-şi găsească singur drumul către un loc ca Dorvalla dacă nu ar fi fost Darth Sidious şi viaţa pe care i-o asigurase. Fusese crescut să creadă că era extraordinar şi acceptase lucrul acesta. Dar, din când în când, îndoială îl cuprindea singură şi el începea să-şi pună întrebări. Scutură intruzia mentală şi grăbi ritmul. Pregătirea lui Sith îi permitea să detecteze slăbiciunile de caracter sau constituţie în fiecare dintre diferitele fiinţe pe lângă care trecea. Se folosi de instinctele părţii întunecate pentru a-l îndruma spre cele mai bune mijloace de a-şi duce la îndeplinire misiunea.

* * *

Maul se opri la intrarea într-o cantină zgomotoasă. Era tipul de local în care oricine ar fi intrat ar fi fost examinat de către clientela dinăuntru, aşa că se mişcă rapid, o umbră pentru majoritatea; pentru alţii, doar un alt muncitor grăbindu-se să scape de ploaie. Se strecură pe un taburet la bar, păstrându-şi gluga ridicată şi faţa în profil atunci când femeia umană barman se apropie.

— Ce pot să-ţi aduc, străine?

— Apa pură, mârâi Maul.

— Îţi place să cheltuieşti mult, nu-i aşa?

Maul făcu o mişcare neglijentă cu degetele.

— O să-mi aduci băutura şi o să mă laşi în pace.

Femeia musculoasă, tatuată, clipi de două ori.

— Îţi aduc băutura şi te las în pace.

Maul îşi extinse vederea periferică pentru a observa cele două camere alăturate. Folosi oglinda din spatele barului pentru a vedea ceea ce ochii nu puteau vedea, şi se folosi de partea întunecată pentru a simţi restul.

Cantina avea un aer de neglijenţă benignă, miros de lichide alcoolice şi de mâncare grasă. Iluminatul era scăzut în mod deliberat. Insecte zburătoare de diferite dimensiuni

înconjurau iluminatoarele şi copii din mai multe specii intrau şi ieşeau. Masculii şi femelele fraternizau deschis, cu un sentiment de frivolitate sau de abandon. Muzica era asigurată de o trupă de scursuri Bith şi Ortolani graşi. Pe toată lungimea barului, Weequayii conversau cu Ugnaughtii, Twi'lekii cu Gandii. Maul era singurul Iridonian din local, dar nu era singurul reprezentant al unei specii.

Dacă unii dintre locuitorii pe lângă care trecuse pe stradă erau vânătorii, pisicile Manka[1], aici, pisicile nervoase se hrăneau cu cei care consumau băuturi alcoolice, şi jocuri de noroc, şi alte vicii. Pur şi simplu, lipsa de disciplină îl îmbolnăvea pe Maul. Disciplina era cheia puterii. Disciplina neabătută era ceea ce îl forjase pe el într-un războinic şi maestru al luptei cu sabia de lumină. Disciplina era ceea ce-i permitea să sfideze gravitaţia şi să încetinească năvala de impulsuri senzoriale, astfel încât să se poată deplasa în fracţiuni de secundă.

Maul îşi ascuţi simţurile şi îşi extinse raza capacităţilor audio pentru a monitoriza conversaţiile din apropiere. Majoritatea erau la fel de prozaice precum se aşteptase să fie, învârtindu-se în jurul bârfelor, flirtului, reclamaţiilor mărunte şi planurilor de viitor care nu se vor realiza niciodată.

Apoi auzi cuvântul sabotaj şi urechile i se ciulIră. Clientul care îl rostise era un om voinic, aşezat în dreapta lui Maul într-o cabină de-a lungul peretelui din spate al cantinei. Un alt om stătea în faţa lui, înalt şi cu tenul întunecat. Ambii bărbaţi purtau combinezonul cenuşiu, uşor, care era echipamentul standard pentru angajaţii *Lommite Limited*, dar lipsa de praf de lommite din părul sau de pe hainele lor îl lămuri că nu erau mineri. Un al

---

[1] Pisici Manka - de dimensiuni medii, greutate medie, asemănătoare cu leul, blană maro închis, piele albastră sau maro, dinţi lungi ascuţiţi. Pot fi folosite ca animale de călărie. Pielea lor poate fi folosită pentru haine, iar carnea lor este uneori folosită pentru friptură. Unii oameni spun că este delicioasă. În general, pisicile Manka se deplasează destul de repede şi elegant. În mare parte, îşi rup mâncarea în bucăţi. Gândirea lor este de calitate scăzută până la medie, cu toate acestea, nu sunt la fel de inteligente ca oamenii.

treilea bărbat, cu spatele drept şi cu aspect robust, se apropie în timp ce Maul privea cu colţul ochiului. Maul luă o înghiţitură de apă şi întoarse uşor în direcţia cabinei.

— M-am gândit că o să vă găsesc pe amândoi aici, spuse noul sosit.

Cel voinic zâmbi şi îi făcu loc pe bancheta căptuşită.

— Vino în biroul nostru şi-ţi vom cumpăra o băutură.

Al treilea bărbat se aşeză, dar refuză oferta cu o clătinare din cap.

— Poate mai târziu.

Ceilalţi doi se aratară surprinşi. Maul citea mişcarea buzelor celui mai înalt:

— Dacă nu bea, atunci a apărut ceva serios.

Al treilea bărbat dădu din cap.

— Şeful a convocat o şedinţă specială. Ne vrea în biroul lui în jumătate de oră.

— Ai idee despre ce este vorba? întrebă cel voinic.

— Trebuie să fie accidentul navetei, spuse bărbatul din faţa lui. Bruit are probabil o listă de vinovaţi.

Maul recunoscu numele. Bruit era şeful operaţiunilor din teren ale lui *Lommite Limited*. Cei trei bărbaţi erau, probabil, din personalul de securitate.

— De parcă era vreo întrebare cu privire la vinovaţi, spuse cel voinic.

— E mai mult de atât, spuse cel de-al treilea bărbat, coborând vocea aproape până în punctul în care Maul a trebuit să se forţeze să-l audă. Decizia a venit în jos de la Arrant, cu privire la cum vom răspunde.

Bărbatul voinic se depărtă de masa care împărţea cabina în două.

— Ei bine, era şi timpul.

— Aş spune că asta necesită o altă rundă de băuturi, spuse partenerul său.

Maul continuă să asculte, dar ochii lui nu mai erau fixaţi pe bărbaţi, ci pe ceva ce văzuse pe tavanul cabinei. Semăna cu zburătoarea bioluminiscentă pe care o prinsese mai devreme. Aceasta, însă, nu se mişca de la locul ei de

pe perete. Motivul deveni aparent imediat ce Maul o sondat prin Forţă. Nu numai că era fabricată, dar era şi un dispozitiv de ascultare. Maul scană camera apoi se întoarse spre oglindă. Aparatul nu era foarte sofisticat; dimensiunea lui mare era o dovadă în acest sens. Chiar şi aşa, asta nu însemna că oricine îi spiona pe oamenii de securitate trebuia să fie în interiorul Cantinei. Dar Maul bănuia că erau. Fără să se uite la dispozitiv, îşi concentră atenţia asupra lui şi ecrană toate sunetele stranii, muzica pulsantă, zecile de conversaţii separate, zgomotele de pahare care se ciocneau sau se umpleau cu o băutură alcoolică sau alta. Odată ce putu discerne bipăitul redus al emiţătorului dispozitivului, căută semnalele receptorului cu care era în comunicare.

La o masă rotundă din camera alăturată stăteau un Rodian şi doi Twi'leki, angajaţi în mod evident, după toate probabilităţile, într-un joc de sabacc.

Maul îi urmări o clipă. Jocul lor era dezolant. Observă expresiile lor faciale în timp ce agenţii de securitate continuau să converseze. Când unul dintre bărbaţi spunea ceva interesant, ochii faţetaţi ai Rodianului clipeau şi botul său scurt se curba într-o parte. În acelaşi timp, cozile cefalice ale Twi'lekilor se răsuceau şi feţele lor păstoase se înroşeau uşor din când în când.

Urechea stângă a Rodianului avea un receptor de ureche, în timp ce receptorii Twi'lekilor aveau formă de plasturi dermici, deghizaţi în tatuaje lekku.

Maul era sigur că trio-ul era, în secret, în serviciul concurentului lui *Lommite Limited*, ce împărţea aceeaşi planetă – *InterGalactic*. El recunoscu Rodianul de pe discul pe care i-l oferise Sidious. Era posibil ca aceştia să fie chiar sabotorii. Ochii îi fugiră înapoi spre dispozitivul de ascultare şi spre oamenii de securitate. Fiind creaturi cu tabieturi, probabil că au ocupat aceeaşi cabină noapte de noapte complet neştiutori că le erau monitorizate conversaţiile. O astfel de neglijenţă îl exasperă pe Maul până la furie.

Bărbaţii meritau toate relele ce, cu siguranţă, li se vor întâmpla.

Cei trei oameni de securitate părăsiră Cantina pe jos şi îşi croiră drum spre o panglică de potecă care trecea printr-o perdea densă de pădure. Maul îi urmă de la o distanţă discretă, păstrându-se în umbră când răsări luna plină, alb-argintie, a planetei Dorvalla. Poteca ajunse, în cele din urmă, la o comunitate îngustă de locuinţe şubrede, multe dintre ele ridicate pe stâlpi pentru a le menţine deasupra bazinelor de apă scursă, rămasă după ploaie. Umiditatea era apăsătoare. Locuinţa care era destinaţia trio-ului era un cub ridicat de la sol, cu acoperiş metalic înclinat pentru a canaliza apa de ploaie într-un rezervor de fierocretă. Singura uşă a cubului era accesibilă cu ajutorul unei scări asemănătoare unei extensii. Un speeder de teren rugint, cu parbriz crăpat, era parcat pe o peluză noroioasă. Maul se menţinu sub copaci în timp ce un om îndesat răspunse la ciocănitura uşoară pe cadrul uşii a agentului voinic.

— Haide sus, spuse bărbatul. Toţi ceilalţi sunt deja aici.

Era Bruit. Darth Maul aşteptă până când intrară cei trei agenţi, apoi se grăbi din umbră şi se plantă sub o fereastră laterală deschisă. Nemulţumit de alegerea făcută, se aplecă sub casă şi se căţără pe unul dintre stâlpi pentru a se fixa între grinzile de podea ale camerei din faţă. În camera de deasupra, cineva turna lichid mai multe pahare. Maul scoase un dispozitiv de înregistrare miniatural din buzunarul de la piept al costumului său utilitar şi îl aşeză pe partea inferioară a scândurilor negeluite ale podelei.

— Iată versiunea şi lungă, şi scurtă, spuse Bruit în timp ce paharele erau umplute. Arrant a decis că trebuie să egalăm scorul. Vom lovi livrările celor de la *InterGal* către Eriadu. Pe planetă vor ajunge livrările noastre, nu ale lor.

Cineva fluieră cu uimire.

— Şeful îşi dă seama ce va urma? întrebă probabil acelaşi bărbat. Acest lucru va duce la o luptă armată.

— Asta vine direct de la Arrant, spuse Bruit. El a mai fost în tranşee înainte. Acestea sunt cuvintele lui, iar acesta este spectacolul lui.

— Spectacolul său şi vieţile noastre, sublinie cineva. Trebuie să fie un mod mai bun de a rezolva acest lucru. Ce-ar fi să înaintăm o petiţie Senatului pentru a interveni?

— Un remediu care poate fi mai rău decât boala, răspunse un altul, spre amuzamentul lui Maul. Senatul va trimite cazul la comisiile conduse de birocraţi corupţi. Va fi nevoie de luni pentru a ajunge la instanţe.

— Fără Senat, fără instanţe, spuse Bruit. Asta s-a decis deja. Depinde de noi.

— Şi ce se întâmplă la Eriadu?

— Am reuşit să aflăm ce rută hiperspaţială vor lua navele celor de la *InterGal*. O vor lua către Rimma 13 şi sunt programate să iasă din hiperspaţiu la ora 14^{00}, ora locală Eriadu. Oamenii pe care-i vom angaja pentru a executa lovitura vor putea calcula coordonatele exacte de revenire.

— Pe cine angajăm?

— Clanul Toom.

Expresii de consternare se auziră din toate colţurile.

— Criminali, spuse cineva.

— Exact, spuse Bruit. Dar trebuie să facem echipă pentru a realiza acest lucru, iar Arrant este dispus să cheltuiască creditele necesare. Folosindu-i, nimeni nu ne va suspecta pe noi, iar lui Arrant nu îi pasă, pentru că nu vrea să ştie mai mult decât trebuie. Vrea să-şi ţină mâinile curate în timp ce eu voi face conexiunile necesare. În plus, cei din Clanul Toom au mijloacele necesare pentru a termina treaba.

— Şi nici scrupule care să le stea în cale.

— Au fost de acord cu termenii?

— Pentru început, spuse Bruit. Deşi trebuie să vă spun că eu uneori mi-aş dori să văd la pământ atât *Lommite*, cât şi *InterGal*, astfel încât, cineva mai prevăzător să poată construi, din ce mai rămâne, o organizaţie mai bună.

Câteva pahare se ciocniră.

— Deci, care este partea noastră în asta, şefu', dacă afacerea a fost deja încheiată?

Bruit pufni.

— Trebuie să ne pregătim pentru riposta celor de la *InterGal*.

Maul desprinse înregistratorul de pe planşe şi sări pe solul argilos de sub casă. Rămase nemişcat un timp, ghemuit în întuneric, ascultând sunetele de râs îndepărtate şi sunetele scoase de mulţimea de insecte. Apoi se gândi înapoi la Coruscant, şi la întrebarea pe care i-o pusese Stăpânul său cu privire la sabia sa de lumină cu lamă dublă.

Pentru mine avea mai mult sens să pot să lovesc cu ambele capete, răspunsese atunci Maul. Cu o notă de aprobare, Stăpânul său îi spusese: *Trebuie să ţii minte asta când te duci pe Dorvalla.*

Maul băgă mâna în mantie şi desfăcu de pe centură cilindrul lung. Un capăt, apoi celălalt, îşi spuse Maul. Ambele, pentru acelaşi scop.

Maul aşteptă până când luna începu să coboare pe cer înainte de a merge la sediul *Lommite Limited* aflat la baza piscurilor. Incidentele de sabotaj băgaseră tot complexul de clădiri în alertă ridicată. Sentinele înarmate – unele însoţite de animale în lesă – patrulau, şi luminatoare puternice aruncau cercuri de lumină strălucitoare peste suprafeţe mari de sol. Un gard de cinci metri înălţime, năucitor, electrificat, înconjura totul. Maul petrecu o oră pentru a studia mişcările santinelelor, traseele parcurse de farurile de supraveghere, gardul falnic şi laserele de detectare a mişcării care măturau peluza largă de dincolo. Era sigur că şi camerele cu infraroşu scanau terenul, dar nu prea le putea face nimic, fără a lăsa dovezi despre infiltrarea lui. O sondă droid ar fi putut să-i spună tot ce trebuia să ştie, dar nu era timp şi voia să facă asta personal. Pentru a testa posibilitatea ca pe pământ să fi fost instalate detectoare de presiune, el folosi Forţa pentru

a propulsa pietre peste gard. Când au lovit anumite locuri de pe gazon, el aşteptă un răspuns, dar paznicii de la porţile de intrare pur şi simplu continuau să-şi vadă de treburile lor. Când fu satisfăcut că a memorat rezultatele cercetării sale, se descotorosi de mantie şi sări direct peste gard, aterizând exact acolo aterizaseră o parte din pietrele pe care le aruncase mai devreme. Apoi sări mai departe pe celelalte locuri unde aterizaseră pietre, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă la peretele clădirii principale, mişcându-se cu o asemenea viteză tot timpul, încât, orice inregistrare ar fi făcut aparatele de supraveghere nu l-ar fi arătat decât dacă ar fi rulat cu încetinitorul.

Ajunse la una dintre uşi şi o găsi încuiată, aşa că începu să meargă în jurul clădirii, testând alte uşi şi ferestre, toate fiind asigurate în mod similar. El testă acoperişul plat al clădirii pentru senzori de mişcare şi presiune la fel cum făcuse cu peluza. Avântându-se până în vârf, se trezi confruntat cu o mulţime de panouri solare, luminatoare şi conducte de răcire. Se duse la cel mai apropiat luminator şi îşi aprinse sabia de lumină. Era gata să treacă sabia prin panoul de oţel transparent când se opri singur şi privi mai atent panoul. În panou erau încorporate lanţuri monofilament care, atunci când erau întrerupte, declanşau alarma. Dezactivând lama, puse sabia de lumină la loc pe centură şi începu să gândească. Era puţin probabil ca computerul central al *Lommite Limited* să fie o maşină de sine stătătoare. Trebuia să poată fi accesat din exteriorul locaţiei. Bruit ar avea acces la distanţă. Maul se mustră pentru că nu se gândise la acest fapt mai devreme. Dar nu era prea târziu să-şi corecteze omisiunea.

* * *

Maul se întoarse la locuinţa lui Bruit chiar înainte de răsăritul soarelui. Spre deosebire de sediul central al firmei, casa pe stâlpi nu avea sisteme de securitate. Şeful

operaţiunilor din teren, fie nu aveau inamici, fie nu-i păsa, ori una, ori alta. Poate că Bruit era cel resemnat de soartă, gândi Maul. Asta, în orice caz, nu prea avea importanţă. Înconjură casa, ocazional apropiindu-şi obrazul de pervazuri pentru a se uita în interior. Într-o cameră din spate, Bruit era întins pe un pat împletit, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară dintr-un cort menit a împiedica insectele nocturne să se îmbuibe cu sângele său. Era complet îmbrăcat, sforăia uşor şi era mort de beat. O sticlă de rachiu golită pe jumătate stătea pe o masă mică alături de pat. Maul îşi scrâşni dinţii. Şi mai multă nepăsare, şi mai multă lipsă de disciplină. Nu putea avea nicio compasiune pentru el. Cei slabi trebuiau să fie eliminaţi.

Maul intră pe uşa deblocată şi scană camera din faţă. Bruit era un om cu puţine posesiuni lumeşti, şi nu era foarte ordonat. Locuinţa sa era la fel de haotică pe cât părea să fie viaţa lui. Spaţiul limitat mirosea a mâncare stricată şi praful de lommite acoperea fiecare suprafaţă orizontală. Apa picura dintr-un robinet de chiuvetă care ar fi putut fi uşor de reparat. Păianjenii ţesuseră pânze perfecte în toate cele patru colţuri ale camerei. Maul căută computerul personal al lui Bruit şi îl localiză în dormitor. Era un dispozitiv portabil, nu cu mult mai lung decât o mână umană. Levită dispozitivul către el şi îl activă. Afişajul ecranului prinse viaţă şi meniul apăru singur. A fost nevoie doar de câteva momente pentru ca Maul să găsească drumul către computerul central al *Lommite Limited*, dar pentru a doua oară în acea noapte se trezi blocat.

Computerul cerea să vadă amprentele lui Bruit.

Poate că Maul ar fi putut să-şi croiască drum în interiorul computerului, dar nu fără a lăsa o urmă uşor de urmat. *Ce este făcut în secret are o mare putere*, spusese Stăpânul său. Maul se uită la Bruit. Cu o mişcare slabă a mâinii stângi, el îl determină pe bărbat să se rostogolească pe spate. Născut dintr-un vis neliniştit, din om scăpă un geamăt prelungit. Maul făcu un gest către braţul drept al lui Bruit ridicându-l, cu încheietura îndoită, cu palma

îndreptată spre exterior. Apoi duse tiptil computerul la mâna lui Bruit, aplicând ecranul afişajului în contact blând cu degetele întinse. După ce maşina făcu recunoaşterea, Maul lăsă braţul lui Bruit şi îl rostogoli înapoi pe partea sa.

Până când Maul părăsise dormitorul, directoarele pentru baza de date defilau pe ecran. Maul identifică fişierele referitoare la livrarea iminentă pentru Eriadu şi le deschise.

* * *

Cantina avea destui clienţi la ora prânzului, când Darth Maul se strecură prin intrare şi se aşeză la o masă de colţ în camera cea mai mică. Afară, o aversă mohorâtă inundase oraşul. Îşi păstră ridicată gluga picurândă a mantiei şi se îndepărtă de mulţime, ignorând cele câteva priviri primite.

Doi dintre oamenii de securitate ai *Lommite Limited* ocupau standul obişnuit, hrănindu-se cu alimente pline de grăsimi şi vorbind cu gura plină. Nu departe de locul unde era Maul, Rodianul şi cei doi Twi'leki pe care îi identificase seara precedentă ca agenţi ai lui *InterGalactic* stăteau adunaţi în jurul unei mese de cărţi de joc. La scurt timp, celor trei li se alătură o femeie umană cu păr întunecat, care puse pe masă un teanc de credite ale companiei şi se alătură jocului de sabacc în curs. Maul recunoscu banda de bijuterii care împodobea urechea stângă a femeii ca fiind un receptor. El aşteptă să acţioneze abia după ce cei patru s-au angajat în monitorizarea conversaţiei agenţilor de securitate. Apoi, cu o uşoară mişcare a mâinii, el folosi Forţa pentru a smulge dispozitivul de ascultare de pe tavanul cabinei, a-l face să zboare prin camera mică şi să coboare în centrul mesei de cărţi. Rodianul se lăsă pe spate, uluit, nereuşind în mod clar să recunoască ploşniţa artificială ca fiind propriul lor dispozitiv.

— A intrat în joc un participant nou.

Unul dintre Twi'leki ridică mâna deschisă până la nivelul umărului.

— Nu pentru mult timp.

Mâna cu unghii lungi a Twi'lekului era pe jumătate gata să spargă *ploşniţa*, când femeia umană îl apucă de încheietura mâinii şi reuşi să-i devieze lovitura descendentă.

— Stai, şopti ea urgent. Ţi-am auzit vocea.

— Asta pentru că am spus ceva, spuse Twi'lekul.

— Am auzit-o în urechea mea, spuse femeia, gesticulând discret. Şi acum îmi aud propria voce.

— Îţi aud vocea, spuse Rodianul, confuz.

— Ce naiba se întâmplă...

Twi'lekul îşi lăsă vocea să se stingă şi toţi cei patru agenţi se lăsară pe spate pe scaunele lor rigide din lemn, uitându-se cu uimire la dispozitivul de ascultare.

— Este al nostru, spuse femeia în cele din urmă.

Rodianul se uită la ea.

— Ce face aici?

Maul apelă la Forţă pentru a muta *ploşniţa*.

— Se târăşte primprejur, asta face, spuse unul dintre Twi'leki, puţin tulburat. Aruncă o privire peste umăr spre oamenii de securitate preocupaţi, apoi la tovarăşii lui.

Maul activă telecomanda pe care o acordase la frecvenţa transmiţătorul *ploşniţei*.

— Asta vine direct de la clanul Toom, transmise *ploşniţa* către receptoarele de urechi şi plasturii audio purtaţi de conspiratori, toţi schimbând priviri cu ochii mari. Iată versiunea şi lungă şi scurtă. Arrant s-a decis să acţioneze împotriva transporturilor celor de la *InterGalactic*. Fără petiţii în Senat. Acest lucru va duce la o luptă armată. Asta s-a decis deja.

Absorbită de ceea ce auzea, femeia îşi folosi arătătorul drept pentru a înclina banda de bijuterii pentru ureche pentru o recepţie mai clară.

— Clanul Toom are o modalitate de soluţionare a acestei probleme. *InterGal* poate echilibra terenul de joc,

angajându-ne să-i lovim la Eriadu. Noi, clanul Toom, dorim să-i vedem doborâţi pe cei de la *Lommite Limited*. Cineva mai prevăzător ar putea construi, din ce mai rămâne, o organizaţie mai bună. Am reuşit să aflăm ce rută hiperspaţială vor lua navele celor de la *Lommite Limited*. O vor lua către Rimma 18 şi sunt programate să iasă din hiperspaţiu la ora 13^{00}, ora locală Eriadu. Am fost în tranşee. Acesta este traiul nostru. Putem interveni şi executa lovitura. Clanul Toome are mijloacele de a rezolva treaba. Nimeni nu ne va suspecta. Nu avem scrupule pentru ceea ce se va întâmpla. Pentru a face echipă să realizăm acest lucru, fiţi dispuşi să cheltuiţi creditele necesare. Contactaţi-ne.

Maul petrecuse toată dimineaţa modificând înregistrarea pe care o făcuse în timpul întâlnirii din locuinţa lui Bruit şi rearanjase frazele pentru a suna ca şi cum ar fi fost rostite de un singur individ. Rezultatul părea să aibă efectul dorit. Cei patru agenţi continuau să se uite la *ploşniţa* pe care ei înşişi o instalaseră. Gura femeii era uşor întredeschisă, iar cozile cefalice ale Twi'lekului tremurau.

Maul fu încântat să-l audă pe Rodian spunând:

— Trebuie să mergem direct la vârful ierarhiei, şi asta chiar acum.

* * *

Clanul Toom avea un motto: „Plăteşte-ne suficient şi vom face planetele să se ciocnească”. Începuseră ca recuperatori legali şi salvatori, folosind o navă Interdictor puternică pentru a recupera navele blocate în hiperspaţiu. Imitând efectele unei mase gravitaţionale, Interdictorul avea capacitatea de trage navele în pericol înapoi în spaţiul real. Deşi recompensele pentru astfel de lucrări erau substanţiale, nu erau niciodată suficient de substanţiale pentru a satisface dorinţele clanului şi pe parcursul mai multor ani de zile, grupul se lansă într-o a doua carieră – de

piraţi – folosindu-şi Interdictorul împotriva navelor de pasageri şi de aprovizionare sau lăsându-se angajaţi de organizaţii criminale pentru a opri transporturile de mirodenii şi alte bunuri prohibite. Cu toate acestea, spre deosebire de Hutti şi Soarele Negru, care ambii ar onora termenii oricărui acord, Clanul Toom era motivat exclusiv de profit. Fiind o organizaţie mică, nu-şi putea permite luxul de a renunţa la oferte din respect pentru vreo etică criminală confuză, ceea ce îi făcea să fie paria chiar şi printre cei de teapa lor. Cu sediul într-o bază subterană, departe în pustiurile nepopulate din nordul planetei Dorvalla, clanul primea plăţi regulate şi de la *Lommite Limited* şi de la *InterGalactic*, pentru a garanta siguranţa navetelor şi a barjelor de minereu. Clanul Toom folosea o mare parte din fonduri pentru mituirea comandanţilor din Corpul spaţial voluntar al planetei Dorvalla pentru a-şi garanta siguranţa propriului clan, Clanul angajându-se că se va abţine să acţioneze în interiorul Sectorul Videnda. Pentru că Eriadu era în afara sectorului, în ciuda faptului că primeau deja plăţi de la *InterGalactic,* Clanul acceptă generoasa ofertă de credite ale Republicii de la *Lommite Limited* pentru un mic sabotaj. *InterGalactic* va trebui pur şi simplu să înţeleagă că natura aranjamentului lor cu clanul Toom s-a schimbat. Mult mai important, contractul cu *Lommite Limited* nu excludea posibilitatea că s-ar putea încheia un contract similar cu *InterGalactic*, aşa cum probabil avea să fie cazul după operaţiunea Eriadu. De fapt, clanul avea intenţia de a contacta *InterGalactic* pentru a sugera acest lucru. Nimeni din clan nu se aşteptase ca *InterGalactic* să îi contacteze înainte de Eriadu.

Un Weequay cu faţa tăbăcită, însuşi Nort Toom, acceptă holotransmisiunea lui Caba'Zan, şeful securităţii celor de la *InterGalactic*. Clanul era format în cea mai mare parte din Weequay şi umanoizi Nikto aflaţi departe de acasă, dar se aflau, de asemenea, amestecaţi şi Aqualish, Abyssin, Barabeli şi Gamorreani.

— Vreau să discut despre cea mai recentă ofertă pe care ai propus-o, începu holoprezenţa lui Caba'Zan.

Era un Falleen aproape uman, masiv şi cu tenul verde.

— Cea mai recentă ofertă a noastră, spuse Nort Toom cu atenţie.

— Despre distrugerea navelor *Lommite Limited* la Eriadu.

Ochii adânciţi ai lui Toom se plimbară între holoproiector şi unul dintre camarazii Weequay, care stătea în apropiere.

— Oh, acea ofertă. Noi avem atât de multe operaţiuni în lucru, încât uneori este greu de ţinut evidenţa.

— Mă bucur să aud că merg afacerile, spuse Caba'Zan nesincer. Am sentimentul că sunt pe cale să se îmbunătăţească. Falleenul intră direct în subiect. Suntem dispuşi să plătim o sută de mii de credite ale Republicii.

Toom încercă să-şi împiedice bucuria. Oferta era de două ori mai mare decât plătise Patch Bruit.

— Va trebui să mergi la două sute de mii.

Caba'Zan îşi clătină capul fără păr.

— Putem ajunge până la o sută şi cincizeci dacă puteţi garanta rezultate.

— Gata, spuse Toom. Când vedem că au fost transferate creditele, vom face aranjamentele necesare.

Caba’Zan se uită neîncrezător.

— Sunteţi siguri de coordonatele de reintrare pentru navele lui *Lommite Limited* şi de ora sosirii lor la Eriadu?

— Poate că ar trebui să mai trecem peste asta, spuse Toom.

— Ai spus Rimma 18, la 13^{00} ora locală Eriadu, doar dacă nu s-a schimbat ceva.

— Numai în bine, spuse Toom cu linişte. Numai în bine.

— Şi vei face să pară un accident.

— Probabil că ăsta este cel mai bun mod de rezolvare, nu crezi?

— Nu vrem să fie implicată *InterGalactic*.

— Ne vom asigura de asta.

Toom dezactivă holoproiectorul şi se lăsă pe spate, strângându-şi mâinile uriaşe în spatele capului.

— Crezi că ştiu despre *Lommite Limited* că ne-a angajat? întrebă camaradul său cu o neîncredere evidentă.

— Nu mi s-a părut că ştiu asta.

— *InterGalactic* oferă de trei ori mai mult decât *Lommite*. O să-i returnezi banii lui Bruit?

Toom se apleca înainte cu hotărâre.

— Nu văd niciun motiv pentru asta. Trebuie doar să ne asigurăm că putem executa ambele contracte. Rânji larg. Trebuie să recunosc că acest lucru îmi excită plăcerea de a juca necinstit.

— Vrei să spui...

— Exact. Sabotăm navele tuturor.

* * *

Eriadu era o lume în plin avânt printre sistemele de stele de la periferie. Situat aproape de intersecţia dintre Ruta Comercială Rimma şi Calea Hydian, Eriadu demonstra un devotament aprig pentru industrie, în speranţa de a-şi atinge obiectivul de a deveni cea mai importantă planetă din sector. În acest scop, Eriadu dezvolta chiar o mică întreprindere de construcţii navale, deţinută şi operată de veri îndepărtaţi ai Cancelarului Suprem Valorum, care prezida Senatul Galactic de pe Coruscant. Facilităţile orbitale ale lui Eriadu păleau în comparaţie cu cele similare din Corellia şi Kuat, dar printre şantierele navale mai mici, Eriadu era doar în urma celor de la Sluis Van, fiind bun pentru sistemele mărginaşe şi doar puţin în afara rutelor comerciale principale.

Locotenentul Guvernator al lui Eriadu făcuse multe pentru a facilita începerea unui parteneriat între Eriadu şi Dorvalla, subliniind lipsa de sens ca Eriadu să importe lommitul din Inelul Interior când Dorvalla era practic un

sistem vecin. Cantităţile de minereu cerute de *Întreprinderea de Manufacturare Eriadu* şi *Şantierul de Construcţii Navale Valorum* erau atât de mari încât nici *Lommite Limited*, nici *InterGalactic* nu ar fi putut completa comenzile pe cont propriu, dar Locotenentul Guvernator Tarkin nu vedea nicio dilemă în asta. El insista că nu stabilise lucrurile ca fiind un concurs, dar nu se putea nega faptul că aşa stăteau lucrurile. Tarkin fusese chiar înregistrat spunând că firma câştigătoare a contractului cu scop lucrativ ar putea fi în măsură să efectueze o preluare financiară a celei pierzătoare.

Tarkin aranjă ca unul dintre habitatele orbitale ale lui Eriadu să găzduiască ceremonia de încheiere a unui potenţial parteneriat, cu prezenţa tuturor jucătorilor principali: Jurnel Arrant şi omologul său la *InterGalactic*, ofiţeri executivi ai *Întreprinderii de Manufacturare Eriadu* şi ai *Şantierului de Construcţii Navale Valorum*, o multitudine de afacerişti care aveau de câştigat din noul parteneriat şi, bineînţeles, Tarkin însuşi, reprezentând interesele politice ale Eriadu. Purtând cele mai bune haine şi tunici, toată lumea era adunată la nivelul esplanadei instalaţiei orbitale, în aşteptarea sosirii barjelor pe care le expediaseră *Lommite Limited* şi *InterGalactic*. Cele două flotile erau programate să ajungă într-un interval de o oră una de cealaltă, ora locală.

— Sunt sigur că aceasta va fi o zi de bun augur pentru noi toţi, le spuse Locotenentul Guvernator lui Arrant şi şefului *Întreprinderii de Manufacturare Eriadu*.

Tarkin era un bărbat slab, cu o minte iute şi un temperament încă şi mai iute. Stătea la fel de rigid ca un comandant militar şi ochii albaştri nu exprimau nici umor, nici empatie.

— Spune-mi, Arrant, spuse şefului *Întreprinderii de Manufacturare*, să prevăd o perioadă în care *Lommite Limited*, de una singură, ar putea furniza suficient minereu pentru a satisface cerinţele pe care le proiectăm pentru viitorul apropiat?

— Desigur, răspunse Arrant încrezător. Este, pur şi simplu, o problemă de extindere a operaţiunilor. Se întoarse şi îl atrase pe Patch Bruit în conversaţie. Bruit, aici de faţă, este supraveghetorul nostru din teren, printre altele. El tocmai mi-a adus la cunoştinţă că a descoperit un câmp bogat, la nici o sută de kilometri de sediul nostru actual.

Bruit dădu din cap.

— Echipele noastre de sondare..., începu să spună, când unul dintre agenţii de securitate ai lui *Lommite Limited* îl întrerupse.

— Şefule, îmi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să vorbim în particular.

Arrant privi îngrijorat cum Bruit îşi permise să fie condus.

— Ce se întâmplă? cerut Bruit când el şi agentul de securitate tocmai ieşiseră din raza celor ce puteau trage cu urechea.

— Ceva ne-a scos barjele din hiperspaţiu cu puţin înainte de coordonatele de revenire. Nu ştim cauza. S-ar putea să fie o problemă la generatoarele de hiperspaţiu, sau poate o masă gravitaţionale necartografiată.

Bruit îi auzi pe oameni icnind în spatele lui. Când se întoarse, atenţia tuturor era fixată pe ecranele uriaşelor monitoare care afişau imagini din şantierele navale orbitale. La oarecare distanţă de şantierele navale şi mult în afara cursului, mai multe barje spaţiale fără lumini reveniseră în spaţiul real.

— Bruit, sunt navele noastre? întrebă Arrant îngrijorat.

— Da, dar trebuie să existe un motiv bun pentru revenirea lor timpurie.

— Acest este cel mai neaşteptat lucru, remarcă Tarkin. Cel mai neaşteptat.

Mulţimea adunată tresări din nou. Bruit privi cu şoc când al doilea grup de nave începu să iasă din hiperspaţiu.

— *InterGalactic*, spuse agentul său de securitate, neîncrezător.

— Se vor ciocni! spuse cineva.

— Bruit! urlă Arrant, în timp ce culoarea i se scurgea de pe faţă. Fă ceva!

Tot ce a putut face Bruit a fost să privească în altă parte. Ţipetele şi strigătele, gemetele şi suspinele, lumina intermitentă a exploziilor care sclipeau pe podeaua lustruită a punţii esplanadei habitatului i-au spus tot ce trebuia să ştie. Navele *Lommite Limited* şi *InterGalactic* fuseseră manipulate pentru o coliziune în masă. Fără să privească, Bruit aproape că putu observa minereul de lommite care curgea din coca fracturată, făcând spaţiul local la fel de alb ca furia topită care se întindea în spatele pleoapelor închise ale lui Bruit.

— Clanul Toom, lătră el către agentul său de securitate. Ne-au înşelat.

Cineva se ciocni cu Bruit din spate. Era Jurnel Arrant, care se îndepărta de ecranele afişajelor într-o spaimă amorţită.

— Suntem ruinaţi, murmură el. Suntem ruinaţi.

Bruit îşi limpezi capul cu o scuturare şi îşi strânse mâinile pe umerii agentului de securitate.

— Trimite un mesaj către Caba'Zan la *InterGalactic*, ordonă el. Spune-i că trebuie să ne întâlnim cât mai curând posibil.

* * *

Realizat într-un mod plăcut, dispozitivul de ascultare era un facsimil perfect al unei zburătoare bioluminiscente. Stătea între Bruit şi Caba'Zan pe o masă joasă din camera de zi a lui Bruit, cântându-şi cântecul:

— Iată versiunea şi lungă şi scurtă. Arrant s-a decis să acţioneze împotriva transporturilor celor de la InterGalactic. Fără petiţii în Senat. Acest lucru va duce la o luptă armată. Asta s-a decis deja...

Caba'Zan trecu cu o mână peste creştetul său chel.

— Ciudat. Aproape că sună ca vocea ta.

Bruit îşi strânse ochii, apoi îi deschise şi îl privi pe Falleen în ochi.

— Asta pentru că sub deformare, este vocea mea. Am spus acele cuvinte, cele mai multe dintre ele, chiar în această cameră.

Fruntea lui Caba'Zan se încreţi.

— Nu înţeleg.

— Mi-am informat oamenii despre planul pentru navetele *InterGalactic* la Eriadu. Cineva a înregistrat conversaţia.

— Unul dintre oamenii tăi?

Bruit clătină din cap, consternat.

— Nu ştiu.

— Atunci, unul din clanul Toom.

Bruit îşi luă între dinţi buza inferioară.

— Atunci de ce ar fi avut nevoie să modifice înregistrarea şi să facă un spectacol cu cântece şi dans pentru oamenii tăi din cantină? De altfel, nu se poate ca Toomii să fi putut avea acces la baza de date *Lommite Limited* şi să obţină coordonatele de revenire pentru navele noastre. Nu sunt atât de isteţi. Trebuie să fi fost unul dintre oamenii tăi.

— Nu sunt atât de isteţi, spuse Caba'Zan. Sau atât de inventivi. Noi nu am fi ştiut nimic despre planurile tale dacă nu ar fi fost *ploşniţa*.

Bruit închise *ploşniţa* şi îşi frecă maxilarul cu necaz.

— Îmi voi da seama mai târziu cine a fost. După ce am de-a face cu clanul Toom.

Caba'Zan îşi îngustă ochii.

— Ne-au jucat pe amândoi ca pe proşti, Bruit. Dacă te referi la răzbunare, vreau o parte din acţiune.

Ascuns sub locuinţa pe stâlpi, Darth Maul zâmbi pentru sine, sări la pământ şi se grăbi în întuneric. Maul nu se îndoise niciodată că cei din Clanul Toom vor încheia contracte cu ambele companii miniere. Nici nu credea că nu va reuşi să-şi îndeplinească promisiunea de a sabota navele. Astfel, nu mai avu nevoie să se ducă pe Eriadu

pentru a asista la ciocnirile fatale. În schimb, îşi petrecuse timpul privindu-i pe membrii Clanului Toom cum închid şi abandonează baza de pe Dorvalla. Presupunând corect că trădarea lor va uni *Lommite Limited* şi *InterGalactic* împotriva lor chiar şi pentru puţin timp, mercenarii deciseseră să se ascundă cât mai puteau. Maul îi urmase pe Riome, o planetă mică, acoperită cu gheaţă, situată mai adânc în sistemul Dorvalla, unde clanul avea deja stabilită o bază secretă. Un grup mai puternic de bandiţi ar fi ales să pună o distanţă cât mai mare posibil între ei şi Dorvalla. Dar probabil că cei din Clanul Toom erau convinşi că până şi forţele de securitate reunite ale *Lommite Limited* şi *InterGalactic* nu erau pe măsura lor. Indiferent de asta, următoarea sarcină a lui Maul a fost să se asigure că Bruit afla locaţia sanctuarul Riome, plantând dovezi la locul fostei baze a Clanului.

Maul îşi petrecu o zi întreagă la temperaturi reci şi vânturi şuierătoare, aşteptând ca Bruit şi oamenii săi să sosească. Înarmaţi cu blastere şi arme ceva mai puternice, aceştia au năvălit din naveta care îi adusese de la ecuatorul planetei Dorvalla şi au luat cu asalt baza subterană.

Însoţindu-i, erau un mascul Falleen şi mai mulţi extratereştri care ascultau de el, inclusiv cei patru sabotori pe care Maul îi înşelase în cantină.

Frustraţi să găsească baza părăsită, au început să caute indicii în ceea ce priveşte locul unde se aflau mercenarii. După o perioadă lungă de timp, Maul începu să fie convins că va trebui să-i ajute în căutarea lor înceată şi să le frece nasurile de dovezile pe care le semănase atât de artistic. Dar în cele din urmă, le-au descoperit şi singuri. Maul era în interiorul navei sale atunci când Bruit şi restul au urcat în navetă şi au plecat, probabil spre Riome. Gândul la lupta iminentă îl invigoră. Se bucură la perspectiva de a fi capabil să participe.

* * *

Riome părea albă ca moartea în negrul spaţiului.

În nava sa mai mică şi mai rapidă, Maul ajunse înaintea echipei mixte de răzbunători a lui Bruit. Nava lui se ţinea aproape de terenul acoperit de zăpadă, zburând peste colinele unduite şi atingând marginea unei mări turbulente cenuşii, plină de insule abrupte de gheaţă. Maul nu văzuse nava Interdictor a Clanului pe orbită şi presupuse că mercenarii o ascunseseră în câmpul de asteroizi din nordul Riomei. La stabilirea bazei, mercenarii găsiseră locul cel mai cald de pe mica planetă. Era zona unui vulcan activ, cu gheţarii imenşi brăzdaţi de o lumină albastră şi petice de pajişte aspră, printre care bălteau bazine întunecate de apă încălzită cu magmă. Baza în sine era o serie de buncăre semicilindrice interconectate care odată adăpostiseră o echipă de oameni de ştiinţă. De-a lungul anilor care au trecut, droizii şi echipamentele abandonate ale oamenilor de ştiinţă deveniseră sculpturi ciudate de gheaţă.

Maul îşi ateriză nava la un kilometru de bază. Ca la prima lui vizită, nu găsi nicio dovadă a vreunei instalaţii radar. El privi naveta lui Bruit coborând din cerurile azurii, zburând deasupra complexului şi aterizând pe un cerc de permacretă, alături de un cargou Corellian în formă de disc şi o navă de dimensiuni egale, înarmată.

Clanul Toom nu ar fi putut să nu ştie de sosirea navelor, dar Bruit reuşise totuşi să-i prindă pe mercenari nepregătiţi. Trupa lui de douăzeci de oameni ieşi din naveta de la bordul unui transportor de trupe echipat atât cu motoare repulsoare cât şi cu şenile grele pentru deplasare pe suprafaţă. Clanul adună o apărare rapidă, trăgând salve de blaster din găuri amenajate pentru tragere şi dintr-un tun cu laser cu amplasament autonom. Agresorii răspunseră cu blasterele cu repetiţie montate pe partea de sus a transportorului de trupe şi cu lansatoare de rachete, exprimându-şi clar hotărea de a câştiga lupta.

Fulgerele de laser cyan tăiară repulsoarele transportorului şi îl trimiseră învârtindu-se adânc în zăpadă. Îmbrăcată în echipament şi căşti pentru vreme rece, echipate cu viziere colorate în faţă, legiunea lui Bruit sări de pe rândurile de bănci. O lovitură directă cu tunul laser făcu transportorul să explodeze în bucăţi. Bucăţile topite de aliaj zburară prin aerul subţire, sfârâind pe măsură ce se îngropau în pământul îngheţat. Forţele companiilor miniere se împrăştiară şi începură să avanseze metodic asupra buncărelor, găsind adăpost în spatele bolovanilor care căzuseră jos de pe munţi de gheaţă. Ceea ce Bruit nu ştia, totuşi, era că baza nu putea fi cucerită printr-un atac frontal, în orice caz nu asaltat de o simplă mână de bărbaţi care aveau arme vechi de douăzeci de ani. Bunkerul principal fusese fortificat cu uşi blindate şi că bucata de iarbă aspră care se afla în faţa ei era presărată cu mine de fragmentare şi alte capcane.

Maul decise că trebuia să se arate. Apăru pentru puţin timp pe o ridicătură, la est de bază, un străin pe două picioare, îmbrăcat într-o mantie lungă, de un negru intens pe fundalul câmpului de zăpadă. Atacatorii l-au luat drept unul din clan şi au deschis imediat focul. Maul se propulsă peste ridicătură cu paşi mari şi salturi, deşi era abia o fracţiune din ceea ce era capabil. Bruit făcu un lucrul înţelept şi anume îşi împărţi echipa, imaginându-şi, aşa cum prevăzuse Maul că va face, că duşmanul singuratic ştia un alt drum spre bază. Maul se menţinu la vedere, evitând fulgerele de blaster trase de către urmăritorii săi, fără a-şi folosi sabia de lumină. Nu ar fi putut fi un ghid mai bun nici dacă ar fi fost unul dintre ei. Ascuns pentru scurt timp de un morman de zăpadă, apelă la Forţă pentru a se înşuruba adânc în valul alb de gheaţă. Din adâncul mormântului său autoexcavat, îi auzi pe oamenii lui Bruit precipitându-se spre intrarea relativ neapărată către care îi condusese.

Maul aşteptă până când fu sigur că şi ultimul dintre ei dispăruse prin intrare. Apoi se deşurubă din cavitatea de

gheaţă şi îi urmă înăuntru. Sunetele şuierătoare ale blasterelor şi mirosul acru de foc şi carne cauterizată aproape că îi făceau sângele să fiarbă şi îi veni să-şi scoată sabia de lumină şi să se grăbească în faţă, în încăierare. Dar măcelul nu era intenţia lui. Planurile Stăpânului său ar fi fost servite mai bine dacă minerii şi mercenarii se ucideau între ei, deşi Maul ar fi putut totuşi să dispună de învingătorii finali. Judecând după cum progresa atacul, forţele lui Bruit ar fi rămas în picioare la sfârşit. În ciuda faptului că erau depăşiţi numeric şi cu armament mai slab, atacurile minerilor erau înviorate de mânia de a fi tradaţi. Chiar şi cu o treime din grupul lor deja răniţi sau morţi, Bruit şi omologul său de la *InterGalactic* au perseverat, continuând să lupte cu Clanul Toom, care apărau spatele buncărului, în spatele meselor de laborator răsturnate şi a pieselor de instrumentar asortate. Exploziile din bunkerul din faţă indicau că luptătorii lui Bruit intraseră în câmpul de mine. La scurt timp, supravieţuitorii îşi îndreptară armele împotriva uşilor blindate în încercarea de a-şi face drum prin ele.

Maul alergă de-a lungul peretelui lung al buncărului central şi găsi un loc din care putea observa luptele. Pentru a-şi linişti dorinţa de luptă, se apucă să evalueze tehnicile de luptă ale unui sau altuia dintre combatanţi, făcând un joc din a anticipa cine va fi ucis de către cine şi în ce moment. Prezicerile lui deveneau din ce în ce mai precise pe măsură ce părţile oponente se apropiau. O detonaţie puternică zgudui buncărul din faţă. Uşile blindate se deschiseră în lături cu un sunet strident prelungit şi cinci atacatori intrară prin norul învolburat de fum dens. Doi fură culcaţi la pământ înainte să parcurgă zece metri. Restul se îndreptară spre părţile laterale ale buncărului şi începură să lupte pentru a înainta.

Ferocitatea luptelor arăta că nicio parte nu tolera predarea. Era o luptă pe viaţă şi pe moarte aşa cum, în orice caz, prefera Maul. Atenţia îi fu atrasă din nou de Patch Bruit. În ciuda dezordinii din viaţa lui, actele de

îndrăzneală ale lui Bruit îl făceau să merite poziţia înaltă pe care o deţinuse în *Lommite Limited*. Maul era impresionat. Nu voia să-l vadă pe Bruit omorât de mercenari, care nu valorau mai mult decât blasterele după care se ascundeau.

Bruit şi Falleenul au condus atacul final, forţele lor combinate mergând mână în mână cu faptul că unii membri Weequay şi Aqualish ai clanului aveau armele descărcate. Minerii nu le arătară nicio milă şi, în câteva momente, bătălia se încheiase, cu Bruit, Falleenul şi alţi cinci stând în mijlocul carnagiului.

Maul se întrebă scurt dacă putea lăsa lucrurile aşa cum erau. Bruit va raporta directorului executiv al *Lommite Limited* că cei din Clanul Toom au trădat ambele companii şi că plătiseră cu viaţa pentru trădarea lor. Dar era puţin probabil ca Bruit să se fi mulţumit doar cu atât. Ar fi vrut să ştie cine a contrafăcut înregistrarea, şi ar fi putut afla chiar că informaţiile *Lommite Limited* despre traseul de expediere către Eriadu fuseseră accesate din computerul său personal. Apoi avea să înceapă să se gândească din nou la *ploşniţa* din cantină, şi poate că ar examina înregistrările de supraveghere disponibile. Maul gândea că era posibil ca un Iridonian cu faţa plină de tatuaje în roşu şi negru să apară într-una dintre imagini. Desigur, nu era niciun pericol să fie urmărit pe Coruscant, cu atât mai puţin în bârlogul Stăpânului său. Dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Darth Sidious să vadă chipul ucenicului său apărând pe o listă HoloNet cu cele mai căutate persoane.

Maul trebuia să termine ceea ce începuse. Îşi trase sabia de lumină, o aprinse la ambele capete şi sări jos pe podeaua prefabricată a buncărului.

Bruit, Falleenul şi ceilalţi se întoarseră când au auzit zgomotul răsunător al armei sale, pe care Maul o învârtea peste cap şi în jurul umerilor. Dar nimeni nu trase. Se uitau miraţi la el, de parcă era o halucinaţie născută din setea lor de sânge sau din orbirea zăpezii. Maul îşi dădu seama că va trebui să-i îmboldească să facă ceea ce dorea el să facă. Începu să avanseze, privindu-i cu ochii săi galbeni şi

arătându-şi dinţii şi în cele din urmă cineva trase: era Rodianul din cantină. Maul devie fulgerul direct înapoi către el, cu o coborâre a lamei şi continuă să înainteze.

— Nu avem nicio problemă cu tine, Jedi, strigă Falleenul.

Comentariul îl opri brusc pe Maul.

— Aceasta este treaba noastră, continuă humanoidul. Nu are treabă cu Coruscantul.

Maul mârâi şi avansă. Ghemuindu-se brusc, unul dintre Twi'leki trase şi Maul se învârti, deviind fulgerele cu lamele sale gemene purpurii. Twi'lekul şi un alt om de securitate căzură. Apoi, restul deschiseră focul dintr-o dată. Maul sărea şi schimba direcţia, se învârtea şi se rostogolea, o minune acrobatică, imposibil de nimerit. El se oprit o dată ca să ridice mâna şi să-şi împroaşte adversarii cu o rafală de sticle şi instrumente aruncate prin Forţă. Întoarse blasterele unul împotriva celuilalt şi împinse un luptător într-o masă cu suficientă forţă pentru a-i rupe coloana vertebrală. Când arma lui se epuiză, Falleenul îl atacă. Maul se învârti într-o lovitură de picior rapidă, rupând braţul Falleenului. Apoi, fără a coborî piciorul, rupse gâtul şefului de securitate.

Mai rămăsese doar Bruit. Privindu-l pe Maul cu neîncredere, el lăsă să-i cadă blasterul din mâna rigidă. Maul continuă să se apropie cu sabia de lumină ţinută într-o parte, cu lamele orizontale la podea.

— Nu ştiu cum şi nu ştiu de ce, începu Bruit, dar ştiu că tu trebuie să fii responsabil pentru tot ce s-a întâmplat.

Maul decise să-l asculte.

— Mi-ai înregistrat conversaţiile. Apoi ai modificat înregistrările pentru a păcăli sabotorii pe care i-ai identificat în cantină. Probabil ai aranjat ca noi să găsim acest loc. Bruit gesticulă larg. Pot măcar să ştiu de ce, înainte să mă omori?

— Este ceva ce trebuia făcut pentru un scop mai mare.

Bruit înclină capul într-o parte, de parcă nu-l auzise corect pe Maul.

Maul îl privi.

— Nu trebuie să-ţi baţi capul cu asta.

Îşi ridică lama de energie, pregătindu-se să o înfigă în pieptul lui Bruit, apoi se opri. O rană cu sabia de lumină nu ar fi bună, chiar deloc. Dezactivând lama, ridică mâna dreaptă şi făcu o menghină cu degetele lui mănuşe. Mâinile lui Bruit zburară la beregată, iar el începu să gâfâie pentru a respira.

* * *

Jurnel Arrant se afla în biroul său când primi detaliile despre moartea lui Bruit pe Riome. Mesagerul era un agent judiciar, care fusese trimis de pe Coruscant la cererea lui Arrant.

— Sunt vinovat pentru întreaga afacere, spuse Arrant pe un ton de mărturisire chinuită. Sunt vinovat că i-am ordonat lui Bruit să aducă persoane din afară pentru a face munca murdară. Am escaladat acest conflict.

Minereul de lommite putea fi încă scos la suprafaţă, dar *Lommite Limited* nu mai avea suficiente barje pentru a-l transporta. Înlocuirea lor costa mai mult decât valora compania în prezent. Din ceea ce aflase Arrant, *InterGalactic* avea aceeaşi problemă. Îl cuprinse furia.

— Sunt convins că Neimoidienii din Federaţia Comercială i-au angajat pe cei din Clanul Toom şi i-au plătit pentru a sabota navele noastre, împreună cu cele ale lui *InterGalactic*.

— Acest lucru va fi dificil de dovedit, spuse agentul judiciar. Clanul Toom a fost efectiv distrus şi cu excepţia cazului în care puteţi aduce dovezi care să vă susţină teoria, nu vom avea motive pentru interogarea Neimoidienilor.

Era pe punctul de a mai adăuga ceva când Arrant i-o tăie.

— Bruit era un om bun. Nu ar fi trebuit să moară aşa cum a făcut-o.

Agentul judiciar se încruntă, apoi scoase un dispozitiv audio subţire din buzunarul tunicii sale şi îl aşeză pe biroul lui Arrant.

— Înainte de a vă da cu capul de pereţi, s-ar putea să doriţi să ascultaţi asta.

Arrant ridică dispozitivul.

— Ce este?

— O înregistrare găsită în baza Clanului Toom, aici pe Dorvalla. Este incompletă, dar este suficient să merite atenţia.

Arrant activă dispozotivul.

— Mi-aş dori să văd la pământ atât Lommite, cât şi InterGal, spunea un glas de bărbat, astfel încât cineva mai prevăzător să poată construi din ce mai rămâne, o organizaţie mai bună.

Ochii lui Arrant se lărgiră cu o uimire nervoasă.

— Ăsta e Bruit!

— Înţeleg, spunea o a doua voce masculină. Vreau o parte din acţiune.

Arrant întrerupse redarea.

— Cine este?

— Caba'Zan, spuse agentul judiciar. A fost şef de securitate la *InterGalactic*.

În mod reticent, Arrant reactivă dispozitivul.

— Trebuie să facem echipă pentru a realiza acest lucru, spuse Bruit. Nimeni nu ne va bănui şi nu este nevoie ca Arrant să ştie mai mult decât trebuie.

— Nu este atât de isteţ.

— Clanul Toom are mijloacele pentru a finaliza treaba. Vom face o mişcare împotriva tuturor la Eriadu.

Arrant închise dispozitivul şi îl împinse departe de el.

— Nu ştiu ce să spun.

Agentul judiciar încuviinţă din cap, cu buzele strânse. Arrant se ridică în picioare şi petrecu o vreme privind pe fereastră. Când se întoarse, expresia lui era rece. Atinse o

tastă de pe interfon, iar câteva secunde mai târziu secretarul său droid de protocol intră în birou.

— Cum vă pot fi de serviciu, domnule?

Arrant aruncă o privire spre droid.

— Am nevoie să fac două holoapeluri. Primul va fi către directorul executiv al *InterGalactic Ore*, pentru a discuta termenii unei eventuale fuziuni.

— Şi al doilea, domnule?

Arrant ezită un moment înainte să răspundă.

— Al doilea apel va fi către Viceregele Nute Gunray, pentru a discuta condiţiile de acordare exclusivă către Federaţia Comercială a drepturilor de transport şi distribuţie a minereului de lommite pentru Dorvalla.

* * *

Într-o grotă umedă, încrustată de ciuperci, pe lumea natală a Neimoidienilor, Hath Monchar şi Viceregele Nute Gunray primiră o holovizită destul de neaşteptată a lui Darth Sidious. Înainte să ajungă la holoproiector şi de apariţia în mantie care era Lordul Întunecat Sith, Monchar înclină greoi capul într-o plecăciune servilă şi îşi întinse mâinile cu degete groase.

— Bine aţi venit, Lord Sidious, spuse el.

Deşi ochii îi rămâneau ascunşi de gluga ridicată a mantiei, Sidious părea să privească prin Monchar direct la Gunray, care era cocoţat pe scaunul lui mecanic cu gheare, la câţiva metri distanţă.

— Vicerege, se răsti Sidious. Îndepărtează-ţi subalternul, pentru ca noi să putem vorbi în privat despre evenimentele recente de pe Dorvalla.

Monchar se holbă deschis la Sidious, apoi se roti spre Gunray.

— Dar, Vicerege, eu am fost cel care a luat legătura cu *Lommite Limited*. Merit cel puţin o parte din credit pentru cele întâmplate.

— Vicerege, spuse Sidious, cu o ameninţare ceva mai mare, arată-i subalternul tău că, în această chestiune, contribuţiile sale au fost lipsite de importanţă.

Gunray aruncă o privire nervoasă spre Monchar.

— Ar fi mai bine să pleci.

— Dar...

— Acum, înainte să se enerveze.

Sacul stomacal al lui Monchar scoase un mormăit bolnav în timp ce se grăbea să iasă din grotă. Gunray se strecură de pe scaunul mecanic şi se apropie de holoproiector. Avea maxilarul inferior ieşit în afară şi buza inferioară groasă nu avea corespondent deasupra. O fisură adâncă îi separa fruntea bombată în doi lobi laterali. Pielea lui păstra un gri-albastru sănătos cu ajutorul meselor frecvente din cele mai fine ciuperci. Robele rafinate în roşu şi portocaliu cădeau de pe umerii săi îngustaţi, împreună cu o sutană maronie cu guler rotund care-i ajungea până la genunchi.

— Îmi cer scuze pentru indiscreţia adjunctului meu, spuse el. El este foarte încordat de la mâncarea prea multă.

Chipul lui Sidious nu trădă nimic.

— Scuze acceptate, Vicerege.

— Hath Monchar mă priveşte la fel cum vă privesc eu, Lord Sidious: cu un amestec de uimire şi frică.

— Trebuie să te temi doar dacă dai greş, Vicerege.

Gunray păru să se gândească la observaţia făcută.

— V-am anticipat vizita, Lord Sidious. Deşi mărturisesc că nu am avut idee că eşti la curent cu evenimentele de pe Dorvalla cu atât mai puţin că Federaţia Comercială avea un interes pentru planetă.

— Vei descoperi că sunt puţine probleme despre care să nu ştiu, Vicerege. Ba mai mult, nu am terminat cu Dorvalla. Există ceva de care va trebui să ne ocupăm la vremea potrivită.

— Dar, Lord Sidious, problema a fost rezolvată. *Lommite* şi *InterGalactic* au fuzionat pentru a deveni

Dorvalla Mining, iar Federaţia Comercială va transporta minereul şi va reprezenta acum Dorvalla în Senatul Galactic.

— Mai important, ai un loc permanent în Directorat.

Gunray înclină capul.

— Şi asta, Lord Sidious.

— Atunci, scena este pregătită pentru următoarea fază.

— Pot să întreb ce va implica asta?

— Te voi informa la timpul potrivit. Până atunci, mai sunt şi alte aspecte pe care le voi avea în vedere pentru asigurarea unei baze solide a Federaţiei Comerciale şi pentru a vă consolida poziţia personală.

— Nu merităm atenţia dumneavoastră.

— Atunci, străduieşte-te să te faci meritat, Vicerege, pentru ca parteneriatul nostru să continue să prospere.

Gunray închiţi zgomotos.

— Nu voi face decât asta, Lord Sidious.

* * *

În vizuina sa de pe Coruscant, Darth Sidious dezactivă holoproiectorul şi se întoarse cu faţa spre Darth Maul.

— Îi găseşti mai de încredere decât înainte?

— Mai înspăimântaţi, Stăpâne, spuse Maul din postura sa de pe podea, cu picioarele încrucişate, ceea ce poate duce la acelaşi rezultat final.

Sidious scoase un sunet afirmativ.

— Nu am terminat cu ei, nu încă, pentru evenimentele viitoare.

— Încep să înţeleg, Stăpâne.

Gura lui Sidious aproximă un rânjet de aprobare.

— Nu m-ai dezamăgit pe Dorvalla, Darth Maul.

— Stăpâne, spuse Maul, înclinând uşor capul.

Sidious îl studie o clipă.

— Simt că ţi-a plăcut să lucrezi de unul singur.

Maul ridică faţa.

— Gândurile mele sunt deschise pentru tine, Stăpâne.

— Văd, spuse încet Sidious. Tempereazã-ţi entuziasmul, tinere ucenic. În curând, voi avea altă sarcină de care să te ocupi.

Maul aşteptă.

— Familiarizează-te cu activitatea organizaţiei criminale cunoscută sub numele de Soarele Negru. Şi în timp ce faci asta, întoarce-te la antrenamentul tău de războinic. Sabia ta de lumină poate fi foarte de folos pentru ceea ce am nevoie în continuare.

Sfârşit

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune

galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani

imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La

scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite

aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe

care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la

urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

